

բարեգաններն յոգնակիին վրայէն կը ձեւանան. կամարներուի. թուխաշուի:

Այս խմբին կրկին յոգնակի ձեւը — ծնկուրներ, ձեռուրներ եւ այլն — ստորին դարերու մէջ սկսած ըլլալու են: Սասունցին դեռ կ'ըսէ «աշուրի»:

Այլուստ գիտենք թէ որ մասնիկն ալ յոգնակի կը շինէ. մանուկ, մանկտի: Թերեւս նիւթուր-տաք, տալ-ուր-տաք երկար ձեւին մէջ կուտակուած են — քի, որ եւ յոգնականակերտները:

Պատճառ կայ հաւատարմութեւ պղծ պարզ քնն ալ ի՞նչ եւ ո՞ր ձեւէ մը ամփոփուած է ի հնունդն. երգ-իք, կար-իք, պարտ-իք եւ այլն՝ վկայ են այսմ:

17. Յոգնակիի + մասնիկը Անկայ բարբառին մէջ կը բանի նաեւ տեսակ մը գոյական կազմելու՝ բազմութեան կամ սաստկութեան իմաստ մը աւելցնելով արմատին նշանակութեան. այսպէս հետեւեալ օրինակները.

Հորդ, որ կը նշանակէ վառուած կրակէ մը արձակուած ջերմութիւնը: Նմանութեամբ կ'ըստինքան երբմէ տառապողը մը տաքութեանը համար, «հուրքը կ'առնէ» եթէ ճակտին վրայ թաց լաթ մը գնես:

Կրօն, կերակուր եփելու համար խոհանոցին մէջ շինուած փոքր վառարաններու ամբողջ խումբը:

Խաչ, ծառի մը բունէն խոշոր ձիւղերու բաժնուած կէտը:

Եւր, մարմալ (démangeaison, itching), ինչպէս կ'ըլլայ մարմնի այլին տեսքերու պատճառաւ: Ներք, փտութիւն, իւր թէ անտեսանելի ուտիճներ տակաւ ծակէին ու փճացնէին. «կերք է ինկեր»:

Պաշ, հուրքին հակադիրը, պաղէն պատճառած վիճակը — սառ:

Խաչ, խաղի եւ ծիծաղի նշանակ ըլլալ. «խաղք եղաւ», կը նշանակէ խայտառակեցաւ:

Սուր, սայլերէ շինուած աւազան մը ուր խաղող կը կոխեն, գինի շինելու:

Ուր, անօթներու յատկաւ: «Ուրք փակեր է կերակուրը»:

Հնդ, asthma ախտը, որ դժուարաշնչութեամբ կը բնորոշուի:

Ասոնք գրաբարէն մեզի ծանօթ կարգ մը բառերու նման են — հորդ, լորդ, քերդ, բերդ, բորդ: Երբ + մասնիկը վերցնենք, բառին իմաստը կը փոխուի, — կեր, կրակ, պաղ, հեւ, խաղ, կուռ, գիր, բեր, տարբեր նշանակութիւն ունին:

Հաստ տարօրինակ է օրեր + բառը, որ թէ երեւ թէ + մասնիկները կուտակած է, եւ կը նշանակէ յղութեան վերջին ամսուն վերջին օրերը: Կայ նաեւ «բոռ-բոռ» բառը, որ յղի կնոջ ճաշակի եւ մարսողութեան խանգարումը կը նշանակէ. + մասնիկին յաւելումով կ'ապահովուի բառին գոյականութիւնը, զի «բոռ-բոռ» պիտի նշանակէր սիրտ աւրող կամ սիրտը աւազած:

18. Հոլովման կողմանէ Անկայ բարբառը յաճախ նման է գրաբարին, զ. օր. սեռականները.

Չկան, մկան, գառան, նռան, ձման, ամռան, թռոն, տան, շան, ձնան (փոխ. ձնան) եղան, բեռան, անձին, մատին, հարսին, աղան (ստեղան):

Ցղու, ձիւ, իշու, սիրու, քինու, սիրելու, առելու (սիրելոյ, առելոյ), հոգու, որդու, արեւու, ժամու, ծովու: Հոս ոչ եւ ոչ-ի տեղ ու մերձաձայնը դրուած է:

Անկանոն հոլովմանց մէջ եւս յաճախ գրաբարին հետ նոյն կամ նման է.

Հօր, մօր, եղբօր, աւուր, տագբօր: Ուրիշ վաղնջական ձեւով սեռական մը կը գործածէ հետեւեալ բառերուն համար.

Քոքը, Ցալը, Նիրօ, Խիրօ, Կերօ, Կերօ, Երկերօ, Երկան, Կնկան, աղկան:

Ի մասնիկով սեռական ունեցող բառերուն հոլովմանը մէջ գրաբարին նման է սեռականի, տրականի ու բացատականի մասին, սակայն գործիականը եւ կամ ու-ի տեղ ու մասնիկով կը կազմուի: Նաեւ, երկրորդ կամ վերջին վանկին ուրբ կը զեղէ կամ լ-ի կը փոխէ, ուր գրաբարը կը պահէ զայն. զ. օ.

Քաղքի, քաղքով, քաղքէ,

դանկի, դանկով, դանկէ,

լեզուի, լեզուով, լեզուէ,

շաքրի, շաքրով, շաքրէ.

Կոնքի, կոնքով, կոնքէ:

Կարգ մը բառեր այս բարբառին մէջ ունենալով երկար մասնիկը կ'առնեն սեռականի մէջ մինչ գրաբարը պարզ լ-ով կը շարունայ. զ. օ. ամսուն, վաղուն, հերուն, իրկուն, շաքրութուն — լուսաւորայ, Աստուածածնայ, Սփրկչայ:

19. Բազմական բառերուն վերջին վանկին — այդ վանկը արմատական ըլլայ թէ մասնական — ա, ե, ի, օ, ձայնաւորները կը սղէ հոլովման մէջ. զ. օր.

Ստորնայ — ստորնի, ստորնով, ստորնէն.
 Զորեն — ցորնի, ցորնով, ցորնէ.
 Բերան — բերնի, բերնով, բերնէ.
 Կոլվակ — կոլվակի, կոլվակով, կոլվակէ.
 Սնարուկ — սնարկի, սնարկով, սնարկէ.
 Քթնիկ — քթնիկի, քթնիկով, քթնիկէ.
 Կամբ, կամաց, կամք.
 Մեղք, մեղաց, մեղք.

Միտք, մտաց, մտք, խելք, խելաց, խելք՝
 կենք, կենաց, ձեռք, ձեռաց, ձեռք, կը հղովէ
 անեղական այս բառերը, գրաբարին նման. մինչ
 ուրիշ օրինակներու մէջ գրաբարէն կը տար-
 բերի. այսպէս, ոտք, ոտաց (ոչ ոտից). Աջք,
 աչից (ոչ աչաց). եւ կ'ըսէ «աչից լոյս», «ոտաց
 միտք թափեցաւ», իսկ «ոտից» կը նշանակէ տե-
 սակ մը ոտնաման: Չեռք, ձեռաց, ձեռք՝ կը
 գործածուի ասացուածոց մէջ, (ի) «ձեռացս ի՞նչ
 կու գայ», «ձեռքս չ'ոտքս», «ձեռաց խաշլիք»,
 եւ այլն. իսկ սովորական յոգնակի ի համար
 կ'ըսէ «ձեռուներ», եւ երբեմն ձեռքեր, զի
 «ձեռք» եղակի կը համարի: Նշնպէս «պըռ-
 կունք» բառը իբրեւ եղակի կը գործածէ, իսկ
 յոգնակին կը հանէ «պուռկն», հին ձեռն, զոր
 յոգնակին մէջ միայն երեւան կը հանէ —
 «պուլներ»: Սանայ բարբառը եղական ձեւը
 լաւ կը ծաննայ, «վերին պուռկ», «նեղքին
 պուռկ», բացատրութիւններով:

20. ԳԵՐԱՆՈՒԱՆՔ ԳՐԵԹԷ Նոյն են ա-
 րեւմտեան արդի գրաւորին հետ:

Այս բարբառին անծանօթ են «ասի»,
 «ատի», «անի», «ասիկայ», «ատիկայ», «ա-
 նիկայ»:

21. ՆԱԽԳԻՐՆԵՐՈՒ Մասին ալ այս բար-
 բառը նման է արեւմտեան գրաւորին: Ինչպէս
 տեսնը վերը շատ ասացուածներու եւ
 առականներու մէջ վաղնջական ձեւեր ունի, եւ
 յաճախ կը գործածէ ի նախորդը: Լեռն ի վեր,
 լեռն ի վար. դարն ի վեր, դարն ի վար (վաղել).
 գետն ի վեր, գետն ի վար (լողալ). բերեաք ի վեր
 բերեաք ի վար (պառկել). բերանն ի վար (խոթել).
 քինթն ի վեր (բաշել). երանն ի վեր (լսել).
 ակոնձն ի վար (փոխալ). գլխուն ի վար
 (թրջել). մէջքն ի վար (ուռնալ). իրիկունէ
 ի վեր (հաղալ). գլխի վար (կախել):

ՆԱԽԱԳԻՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐՈՒ Նոյն են արեւ-
 մտեան գրաւորին հետ. հետ, ետքը, ետէջ,
 հըմար, ետեւ, մէջ. առնց, քով, մինչեւ, մին-
 չուկ, միտք. քան, քընծ, քըզ. հեռուն.
 գուրս. ներս. պէս:

Այս բարբառին անծանօթ են «կուշտ»,
 եւ «խեշ» նախագրութիւններն:

22. ՄԱԿԱՅՍԵՆԵՐՆ Եւս արեւմտեան
 գրաւորին մէջ ճանչցուածներն են, «հաւ»,
 «հոտ», «հոն», «ուր», եւ այլն: Քանի մը մանկ-
 բայներ տարբեր կը հնչուին, ուշ (ոչ). ասեմ
 (ասանկ). հըմա (հիմա). պոհ մի (պահ մի):

Ուշագրութեան արժանի է գոյականի մը
 կամ ածականի մը կրիտութեամբը շինուած
 մակբայը, ինչպէս գրաբարին մէջ կը տեսննը
 օրինակները — շարաշար (տանջել), կէս ի կէս,
 խառն ի խառն: Այսպէս Ախայ գաւառականը
 կ'ըսէ. «վախն է վախն ուտել», «ծուռն է
 ծուռը քաշել», «խենթն է խենթը խնտալ»,
 «կաղն է կաղը խաղալ», «մուլն է մուլը չի
 կարգացորի», «չորն է չորը շերթցորի», եւ-
 այլն, գործածելով շ իբրեւ կապ: Գոհար կը
 թուի ինչ վճռել թէ ասիկա է թէ ոչ յօդա-
 կապին սղեանք է այս պարագային մէջ, սակայն
 վայելուշ եւ միանգամայն ապահով է արդի
 գրաւորին մէջ ընդունուած ձեւը ի-ով —
 վախն է վախը, եւ այլն:

Գրաբարին մակբայակերտ «գոյն»-ը որ
 «գոն» եւ «կէն» ձեւերով ալ երեւցած է
 (հանգոյն, զգոն, հիկէն), Ախայ բարբառին մէջ
 եւս կը տեսնուի «կուշ», ձեռով, եւ ունի մաս-
 նաւոր երանգ մը նշանակութեան: Մանուկները
 «խնամուկունք» կը խաղան, այսինքն նմանու-
 թիւնը կ'ընեն մեծերուն խնամական յարաբե-
 րութեանց: «Ինչուկուն» (կամ ինչուկին) է,
 կը հարցուն, այսինքն «ի՞նչ խաղ» կամ ինչ
 տեսակ գործ է այս, ի՞նչ գննը այս շարժումին
 անունը, բացատրեցէք:

Կայ նաեւ «ինչխ» տարօրինակ մակբայը:
 որ կը նշանակէ «այնպէս», «ինչխն կ'անիմ»
 քեզ ուր, կամ «ինչխն լընիս ուր» (այնպէս
 ըլլաւ որ...): Այս է անշուշտ վաղնջական «այն-
 ցեղ» ձեւի մը աղաւաղեալը: Մեծ Հայոց մէջ
 նոյնը կը հնչուի «էնցե»:

23. ԲԱՅՆԵՐԸ Կազմով եւ խոնարհումով
 նոյն կամ նման են արեւմտեան գրաւորին,
 միայն քանի մը բաներու մէջ տեղական նկա-
 րագիր ունի այս բարբառը:

Այն է միակ ձեւը որ ասհմանական եղա-
 նակին հետ կ'երթայ, իւր եւ ինչ անծանօթ են:
 Այս մասնիկը կը հնչուի պոլսական հնչումին
 ճիշդ նման, եւ ոչ «կիւ» ի պէս: Միշտ բայէն

1 Ճանիկեան այս է յօդակալը ի-ի ուղղաբան մէջ
 գնէ իր աղիստութեան մէջ:

առաջ կը գրուրի, եւ ոչ երբեք "խաղամ կու", եւայլն կը լսուի:

...Ե՛մ վերջաւորող բայերուն ամենն ալ ...ի՛ք կը հնչուին: Կու սիրի՛մ, կու քայլի՛մ, կու հեննի՛մ:

Ահա քանի մը կարեւոր բայերու խոնարհման այն մասերը ուր այս բարբառը իրեն յատուկ գծեր ունի:

Ի՛մ (եմ). ես ի՛մ, դուն ես, ան է. մենք ինք, դուք էք, անոնք ին: Մենք էանք, դուք էիք, անոնք էին: Տի լենիս, տի լենիս, տի լենի, եւայլն: Տի լենեանք, Էղբի՛ր, մի լենի՛ր, մի լիլլի՛ք: Տի լիլլա, չի տի լենիս՝ Թը ուր լենէի, թը ուր լենեանք: Լենիլ, չիլիլի, Լենեիլու, չիլիլու: Եղած, չեղած:

Կու լենիմ, կու լենիս, կ'ուլլի, կու լենիք: Կ'ուլլի (կու ընէի), կ'ուլլեանք:

Անի՛ (անեմ). կ'անիմ, կ'անես, կ'անե, կ'անիր, կ'անք, կ'անին: Կ'անեի, կ'անեանք, արի, արիր, արաւ, արանք, արիք, արին. տ'անիմ, տ'անես, տ'անե. տ'անիրք, տ'անք, տ'անին. Արէ. մի անի, մ'անիր, մ'անեք: Անիմ նը, անես նը. անե նը, անիրք նը, անեք նը, անին նը: Անել. անելու. անելք, արած:

Հարցի՛մ (հարցնեմ). կու հարցնիմ, կու հարցնես, կու հարցնէ: Կու հարցնի, կու հարցնեանք: Հարցայ, հարցար, հարցաւ. հարցանք, հարցաք, հարցան: Տի հարցնիմ, տի հարցնիրք, Հարցեք, մի հարցնեք, Հարցնել. հարցած. հարցնելու. հարցնելիք:

Կալլի՛ (ուռնեմ). Ուռնի բային պակասները կը լեցնեն: Ուռնիմ, ուռնի, ուռնանք. կալլի ին նը, կալլեանք նը (եթէ ուռնեայի, եթէ ուռնեայիրք). կալլես, չի կալլես (ուռնես, չուռնես). կալլած (ուռնեցած):

24. ՄԱՍՆԻԿՆԵՐ. Այս գաւառականին մէջ հայերէն լեզուին մասնիկներուն ամենն ալ գրեթէ ծանօթ են, եւ ոմանք շատ սիրուած են: Հոս պիտի յիշեմ զանոնք ոչ այնքան կատարեալ ցուցակ մը կազմելու նպատակաւ որքան յիշելու համար անանցեալ շատ մը բառեր որք կարեւոր նշանակութիւն ունին եւ ոմանք կը թուին Ակնայ բարբառին մէջ միայն պահուած ըլլալ:

ԱԿ. Կարմնակ. ներքնակ. բուլթակ. անցակ. գաղաղնակ. ձեռնակ. խացակ. վախընակ. անպարտակ. անառակ:

ԱՆ. Անառ, աներես. անժուր. անհատուռ. անկուտի. անառնի. անպարտակ. անառակ. անգլամ. անքան անառուն:

ԱՆ. (Քրէմլի). Կովան. գուան. զոնչան կիման, խոշան (կով). հաշան (շուն). կծան (մեղու, խոտ). կարգան, ածան (հաւ). ուզան (բերան). գործան (պլոճ). ուտան, խման, վազան, խնտան, ճան (մարդ, մանուկ):

ԵՂԷՆ. Խմորեղէն. անուշեղէն. մսեղէն. բանձարեղէն. շորեղէն. կաթնեղէն. ընտրեղէն. ձերմակեղէն:

ԵՆԻ. կակնի. քնչնի:

ԵՆԲ. Տեր-խաղարիք. Ժամկոչնք. խանարնք. Զփուռնք. Զանկնք. Ախնք. Բարսեղնք:

Ե. բրդէ, դերձանէ, մաղէ, քթանէ, բամպակէ, անրուէ, թղթէ, կաշիէ, փառէ, քարէ, երկրթէ, պղնձէ, արծրթէ, ոսկիէ:

Ի. աղի օլլի (անաղի), մասնի. կաշի:

ԻԿ. կրծիկ. տոտիկ. թոկիկ. գնծիկ. գնտիկ. հարիկ. մարիկ. երկի, կնիկ. պլիկ. խպլիկ. տաթիկ. մտիկ. հատիկ. կտիկ. մողիկ (մեղրիկ). բլթիկ, լըլիկ, լըլիկ. դլիկ, լլիկ, կշիկ. քթիկ. կոթիկ. ձոթիկ. վոթիկ. գուգուլիկ. խառտուտիկ. կկրիկ. մճրիկ. թատափորիկ. շուշտիկ. լափստիկ. Ժափլիկ. մթռիկ. չտիկ. քտտիկ. սլլիկ. ուղուղիկ, պղպղիկ. քջրփորիկ. խղիկ բղիկ, մոտցիկ. գլթիկ, խնկիկ. ձթիկ, կիլիկ, շուտիկ. փղիկ, բշտիկ. իլիկ. կոճիկ. կտտիկ:

ԻԶ. Մանիչ. ձաղկիչ. փարգիչ. քերիչ. կապիչ. խառնիչ, ջրխմիչ. վերվերիչ. նետիչ, առիչ:

ԻԲ. Առնիլք, տալիք. ուտնիլք, խմիլք: ԾՈՒ. Ընծու. արծու. խոխու: ԿԱՆ. Սիրական. լալկան. Ծծկան: ԿՈՏ. Մասկոտ, վախկոտ. մոռցկոտ. պարծենկոտ:

ՄՆԻ. Աճանի, վշանի, նեղմի, հեւընմի, դաշմի:

ՆՈՏ. Հանոց, զղոնոց, գոգնոց, մասնոց, վարնոց, հինկնոց. քաննոց:

ՈԶ. Տնկող, կոկող - գողող. լողող:

ՈՂ. եփող. թրող. սիրող. ուտող, գրող. կարգացող, եւայլն:

ՈՒԲ. Խաղկոնք. գարկոնք, մարոնք, կեսրոնք, աներոնք. հօրքոնք. մօրքոնք. աղբրոնք. քրուոնք:

ՈՒԺ. Ուժով, բարով. սիրով. համով. հոտով:

ՈՏ. Փոշոտ, աղտոտ, եւայլն:

ՈՐԴ. Փոխնորդ, ձամբորդ:

ՈՅ. Ըարոց, սղոց, յոտոց:

ՈՒՍՏՖ. Իշուացք. աւրուացք. լըւացք.
Տըսրուացք (շնորհուացք):

ՈՒԹԻՒՆ. Տաքութիւն, պաղութիւն, եււ
այլն:

ՈՒԿ. Այս մասնիկն ալ Իւ ին նման շատ
գործածական է, եւ թէ նուազական, թէ փա-
ղաբշական եւ թէ գերապական նշանակութիւն-
ներ կու տայ: Իշուկ, նաղուկ, նուեուկ, սանուկ,
սուսուկ, տաքուկ, պաղուկ, էրուկ, գիրուկ,
փախուկ, խննթուկ, կամօք, կփփուկ, քոր-
տուկ, լըղըճուկ, լփուտուկ, որսուկ, կարմրուկ,
քուրուկ, Տարսնուկ, աղբուկ, մնչուկ, ճաղուկ,
սեւուկ. — կայնուկ, նստուկ: պառկուկ, ան-
ցուկ ու մոռցուկ:

ՈՒՑ. Սեւուց, գեղնուց, ճերմկուց, Ժա-
մուց:

ՈՒՖ. Մաշուք. մաղուք. ծամուք. խմուք
կերուք, խառուք. փշ(ը)ուք, տաշուք, քե-
րուք. թափուք. էւրջուք:

ՈՖ. Փշք. պլք:

Չ. Չտես, չհասն, չիպիտու:

ՉԷ. Նորոշէք, բերորէք, կարողէք, կա-
շոնաշէք:

ՉԱՐ եւ ՉԱՐԻ. Հայեմար, քրդեմար
մարդավարի, ամպավարի:

ՑԻ. Անցի, Արեգցի, Վարկըպցի:
այլն:

Ա բացասական մասնիկը Անայ բարբա-
ռին մէջ կ'երեւնայ «անտնէն կու գաս», բա-
ցատրութեան մէջ, որ կը նշանակէ «գոն միայն
անիրազեկ ես», Ինչպէս ունիք «տեղ, բա-
ռէն՝ անտեղեակ», նոյնպէս «տուն» բառէն
«անտնէն», Արդէն «տուն տեղ», «տնով տե-
ղով», ոճը կայ, ցոյց տալու թէ այդ երկու բա-
ռերը հոմանիշ նկատուած են:

«Անտունի» բառն ալ բացասական մաս-
նիկն ունի, եւ կը թուի սկզբնապէս նշանակած
ըլլալ՝ «տունէն զրկուած կամ պանդուխտ մար-
դու» երգը:

«Անտնտիլ» բայն ալ ան-տուն-տ-իլ է, որ
է յանկարծական եւ վաղանցիկ կերպով մոռ-
նալ, չտիշել, չգիտնալ գիւրի բան մը. «Ինչու
անտնտեցար, այսինքն, ինչպէս կ'ըլլայ որ ան-
տեղեակ, անտիշող կը գտնուի այս պահուս»:

Այս տարօրինակ ածանցեալներու շարքին
մէջ է նաեւ «անառը», «անառը քաշու եր է»:

25. Այս գաւառականը բարդ բառերուն
— յօդակապը կը գործածէ սահաւաթիւ օրի-
նակներու մէջ, ինչպէս մտամոլոր, խտամոլիկ,
մարդամօտ, մարդառող, թատրփորիկ, ճոռմատ,

քնքապապ, մեծաթոտ, երբեմն ա-ի փոխան լ կը
դնէ, ինչպէս սանձմար, հաստըլլի, տաշաւքեր,
Իսկ բարդերուն ամենամեծ մասը առանց յօդա-
կապի կը կերտէ, ինչպէս բուխարտ, խոտկուս,
կերկուս, ընկզմէջ, ոտնտախտակ, մաճապուր,
ըրծաղիկ, վերկար, մեծգլուխ, կախչուխ, կամար-
ընթրի, սեւընթրի. թուխաշուի, սեւաշուի.
Բարակպուններ. բացբերան, թուլբերան, անուշ-
թերնակ. ամուրբերես, սեւերես, ճերմակերես.
ճերմակմօրուք, երկանմօրուք, ծուռըլլի, եր-
կանըլլի, լանկունակ. ոսկիփորիկ, սեւըլեր:

Բարդութեան մէջ ածականը գոյականին
նախադաս կը դնէ, ուստի տաճ. «կէօղի աշգը»
բարդին նիւթական թարգմանութիւնն է «աշքը
բացը, որուն հայ ձեւը պիտի ըլլար «բացա-
շուի», աւելորդ հոմանիշ մը «արթուն» եւ
«աշաւուրջ» բառերուն:

Հետաքրքրական է նկատել թէ բարդումը
երբեմն յօգնակի ձեւին վրայ ալ կ'ընէ այս
բարբառը — «Թուխաշուի» «սեւընթրի»
«բարակպուններ» «սեւըլեր»:

26. Շարագասութիւնը ճկուն է այս բար-
բառն մէջ, եւ շեշտին պահանջման համեմատ
բառերուն դիրքը փոխել գիտէ: Օրինակի հա-
մար բաղադրեալ ժամանակներուն մէջ եմ, ես,
է, էի, էիր, էր, կրնան աներեւոյթ անցեալէն
առաջ գրուիլ շեշտը զգալի ընելու համար. —
Նուս կերէր ես. կերիր իմ. — 2ին կերեր,
Աղբարտ քեզ ուզեր է, տ'երթաս. — Աղբարտ
քեզ է ուզեր, դուն տ'երթաս: Ցատտ կու
կանչէ քեզ. — Ցատտ քեզ կու կանչէ. —
տատտ քեզ է կանչէր: — Ես ալ քարի մը
վրայ նստեր էի. — Ես ալ քարի մը վրայ էի
նստեր:

(Էդրուսիէի)

Ս. Ս. ԳԱՐԻՆԵԼԵԱՆ

Ի Ն Ա Գ Ի Տ Ա Կ Ա Ն

ԱՆԻ ԳՆԱԻՄՆԵՐԸ

Բաղրատունեաց մեծահոգեակ մայրա-
քաղաքի ուսումնասիրութեան գործի մէջ
1894 թուականը կազմու է մի նոր դա-
րապուխ: Մինչեւ այդ՝ Մինի բաղնաթիւ-
այցելուները, որոնց թուում եւ օտարազգի
գիտնականներն ու ճանապարհորդները, ու-
նէին իրանց աչքի առջեւ այն ամենը, ինչ-
գարաւ որ աւելանքները, անխնայ յափշ-